

Hoe dikwijls hoorde ik mijn grootmoeder zich niet afvragen: “Oei, wat zal het morgen zijn?”. Hoe even dikwijls horen we niet de verzuchting: “Ho, vroeger was het beter!” maar... hoe even weinig wordt niet op het heden – het nu – acht geslagen?

Als christen hebben we weliswaar een hoopvolle belofte ontvangen op de toekomst namelijk de zekerheid van de opstanding en de vereniging met onze Verlosser – de zekerheid van het ingaan in de rust van het hemelse Kanaän die Jahweh, onze G'd, verzekert. Maar... is het zo nodig om onze blik vast te klampen aan een toekomst waarvan we de tijd van gebeuren niet weten? Is die rust voor ons vandaag de dag slechts een verre belofte of kunnen we die goddelijke vrede nu reeds beleven?

Heeft Jezus ons niet verzekerd dat wanneer we vermoeid en belast zijn tot Hem moeten komen en dat Hij ons die broodnodige (gemoeds)rust/godsvrede zal geven? De rust die vastgeankerd ligt in het Woord dat Hij predikte als uitnodiging van Zijn en onze Vader om gevormd te worden uit het stof der aarde, om opgericht – herboren – te worden uit het vergankelijke tot het onvergankelijke en begiftigd met de goddelijke wijsheid, gegrift in de twee verordeningen die de eerste mensen ontvingen en gegrift in de Twee Stenen Tafelen die Israël op hun weg naar Kanaän ontving - het zijn die richtsnoeren waarvan Jezus zegt dat er niet één jota noch tittel zal veronachtzaamd worden.

Laat ons die rust nu genieten. Gisteren is nog slechts een herinnering en morgen is enkel hoop maar het vandaag beleven van de Waarden die in G'ds Woorden liggen verankerd, dompelt de mens onder in de van in den beginne beloofde godsvrede of zoals de psalmist die Waarden ervaart: “Die Uw wet beminnen, hebben groten vrede, en zij hebben geen aanstoot” (Psalm 119:165).

Eddy Maertens

25/01/2025